Edmond Hamilton

PLANETA MOARTĂ

PLANETA era întunecată, rece şi fără viaţă; dar asta nu ne preocupa câtuşi de puţin. Singurul lucru care ne interesa acum era dacă vom muri sau nu în momentul în care nava noastră avariată va fi supusă inevitabilului impact. Tham era la comandă. Noi, toţi ceilalţi trei membri ai navei, ne şi puseserăm costumele de cosmonaut, în speranţa că ele ne-ar putea proteja şi salva în eventualitatea unei ciocniri dezastruoase.

Îmbrăcaţi în costumele astea ciudate şi greoaie, arătam ca nişte roboţi dolofani cu braţe şi picioare mecanice, rigide.

— De ce să murim? Ce accident stupid! Tocmai aici, în cea mai îndepărtată şi necunoscută parte a galaxiei! Răbufni Dril.

— Ne-au lăsat generatoarele, asta e, avem mare noroc cu planeta asta aşa cum e ea, altfel.

— Noroc, Oroc? Asta numeşti tu noroc? Întrebă Dril,. Că s-ar putea să mai supravieţuim doar câteva zile pe această planetă şi gata?

Fără doar şi poate, Dril avea perfectă dreptate.

Planeta era moartă. Ea se afla la o margine a galaxiei; se învârtea în jurul unui soare de culoare roşiatic închis, dovadă a vechimii lui, anunţând dispariţia, în jurul lui orbitau 6 planete. Am ales-o pe a 6-a pentru că părea ceva mai locuibilă deşi acum, de aproape, vedeam clar că nu e nici o urmă de viaţă pe ea.

E în întregime acoperită cu gheaţă şi zăpadă şi nu are aer. Dar celelalte 5 planete arătau şi mai rău, iar acum tot nu ne mai puteam schimba direcţia. Singura problemă era dacă cele 2 generatoare întregi care ne mai rămăseseră puteau furniza suficientă energie pentru a încetini viteza navei în vederea aterizării. Moartea era foarte aproape, o simţeam, dar ne păstram calmul; şi asta nu pentru că aveam nişte caractere eroice, dar eram membri ai Serviciului Stelar şi eram obişnuiţi cu ameninţarea morţii la fiecare pas. Mulţi membri ai

organizaţiei şi-au găsit moartea în zone îndepărtate ale galaxiei. Multe nave s-au îndepărtat, aşa ca noi şi doar două treimi sau chiar mai puţine s-au întors la bază.

În tăcerea care se aşternuse, vocea lui Tham a răsunat:

— Curând atingem planeta! Voi face tot posibilul să reduc viteza navei. Dar fiţi pregătiţi pentru orice.

— În unele locuri zăpada e foarte mare, zise Dril, acolo s-ar putea să fie ceva mai moale.

— Ne îndreptăm spre gheaţă, spuse Tham liniştit. Pe gheaţă, chiar dacă ne sfărâmăm, putem fi cel puţin observaţi. Când alte nave se vor afla din întâmplare pe aceste meleaguri poate ne vor observa şi astfel vor putea recupera măcar hărţile făcute de noi. În aceste cuvinte se recunoştea minunatul spirit care dă renumele Serviciului Stelar, acelaşi spirit care ne-a îndemnat să părăsim lumea îngustă şi să ne îndreptăm spre alte lumi, spre colţurile cele mai îndepărtate ale galaxiei. Ne îndreptam spre planeta necunoscută cu o viteză colosală.

Tham nu a făcut nici un gest, până în ultimul moment; apoi, deodată, a cuplat ambele generatoare încă în stare de funcţionare, a schimbat direcţia navei în cădere liberă şi s-a folosit de vibraţia exploziei de propulsie în loc de frână. Era vorba despre aşa-numita aterizare în „coadă de crab”. Acest periculos mod de aterizare nu cere numai îndemânare ci şi un pilot desăvârşit, cu discernământ şi experienţă, căci dacă energia folosită este puţin mai mare decât cea necesară nava părăseşte imediat planeta, iar dacă dimpotrivă e prea mică, aceasta se sfărâmă de sol.

De astă dată am fost norocoşi: aterizarea n-a durat mai mult de un minut. Nava a căzut, cu un zgomot ca de prăbuşire, apoi linişte absolută.

Nava s-a aplecat pe o parte şi s-a culcat pe gheaţă. Una dintre feţe avea o mare fisură. Pe acolo ieşea din ea aer. Deocamdată, acest lucru nu ne impresiona, căci purtam costumele de cosmonaut prevăzute cu oxigen.

Pe rând, am ieşit din navă şi ne-am uitat împrejur.

Nu prea aveam ce vedea: nu era decât zăpadă şi gheaţă cât vedeai cu ochii şi nici un strop de aer.

Deasupra zăpezii nu se vedea decât un cer întunecat, din care două treimi era de un negru infinit şi doar ultima treime era acoperită cu stele. Ne aflam la punctul terminus al galaxiei, cu

toate motoarele arse şi fără materialele necesare pentru a bobina unele noi. Pe deasupra eram şi mult prea departe pentru a lua legătura prin radio cu baza. Singurul lucru util ar fi fost să găsim pe această planetă suficient tautal şi terbin, plus celelalte metale imperios necesare realizării aliajului cu care erau bobinate motoarele.

— Dril, adu te rog „proba radio”.

Acesta era un instrument folosit pentru explorarea resurselor de metal pe planete necunoscute. El funcţiona pe baza emiterii unei largi game de unde a căror frecvenţă se putea regla pentru a detecta orice element chimic.

Dril s-a întors cu „proba radio” de pe navă şi a reglat-o pentru detectarea metalelor pe care le căutam. Aşteptam toţi, înfriguraţi, rezultatul.

— Avem noroc! Explodă el într-un târziu. Aparatul indică existenţa tuturor metalelor de care avem nevoie şi încă în mari cantităţi. Ele par că se află chiar aici, sub gheaţă.

— Ciudat! Am exclamat, ştiind că aceste metale nu se găsesc niciodată la un loc.

Tham a tăcut câteva clipe.

— Vom încerca, spuse el, trebuie să luăm o sanie, unul dintre motoare şi proiectorul de raze. Vom avea nevoie de el pentru a străpunge gheaţa; şi ne mai trebuie nişte cabluri şi scripeţi. Curând totul era gata şi am traversat zăpada şi gheaţa cu sania noastră improvizată, încărcată la refuz.

Era întuneric şi doar lămpile cu Kripton decupau poteci albe în noaptea fără sfârşit.

Ne opream adesea dar Dril continua să cerceteze cu „proba”.

În cele din urmă, după mai multe ceasuri de trudă, Dril îşi privi instrumentul şi ajunse la concluzia că există într-adevăr toate metalele necesare chiar în acest loc, aproximativ la 400 m sub noi.

Era o întâmplare dintre cele mai ciudate; cum puteau fi toate aceste metale la un loc şi atât de aproape de suprafaţă? Dar „radio-proba” nu greşea niciodată.

Am descărcat deci generatorul de pe sanie, l-am conectat la proiectorul de raze şi am început să tăiem gheaţa.

Tham lucra cu proiectorul şi astfel a reuşit să taie cu rapiditate un strat de 3 m de gheaţă. Primii 50 m de gheaţă au

fost străbătuţi cu rapiditatea cu care un cuţit trece prin unt şi deodată izbucniră scântei şi foc. Tham a oprit imediat motorul.

— Cred că am ajuns la metale! Spuse el bucuros.

— Imposibil, răspunse Dril, „proba radio” indică existenţa lor abia la 400 de metri.

— Trebuie să coborâm să vedem despre ce e vorba, spuse Tham. Ajută-mă să scot scripetele. Am adus troliul şi l-am montat la marginea copcii de gheaţă şi după aproximativ 15 minute eram gata pregătiţi să coborâm înăuntru. Doar doi dintre noi ar trebui să coboare iar al treilea să stea sus pe gheaţă. Dar, surprinzător, nimeni nu vroia să aştepte singur acolo, sus, pe gheaţa întunecată şi în acelaşi timp nimeni nu vroia să coboare singur în puţul adânc, săpat de curând. Am coborât toţi trei.

— Să vă fie frică să rămâneţi singuri, nu mi-am închipuit, râse Tham, încurcat de penibilul situaţiei în care era implicat; vă răsfăţaţi ca nişte copii şi vă mai şi lăudaţi că sunteţi exploratori ai stelelor.

— Aveţi la voi puştile cu fascicule de raze? Întrebă dintr-o dată Dril. Abia atunci ne-am dat seama că toţi căraserăm instinctiv puştile după noi. Această planetă este lipsită de orice formă de viaţă, deci ce rost aveau puştile? În fine! Oroc, hai să-i dăm bătaie! Am pornit deci motorul şi coşul în care eram toţi înghesuiţi a început să coboare încet în puţul de gheaţă întunecat. Singura lumină era cea furnizată de lampa noastră cu Kripton pe care Dril o ţinea îndreptată în jos. După ce am parcurs cam 50 m, ne-am izbit de ceva dur.

Acum totul era cât se poate de limpede.

Aici, sub gheaţă, era un strat gros de metal transparent, iar proiectilul decupase un orificiu în el. Tham îndreptă lampa spre deschidere şi atunci am putut vedea cu stupoare că prin spărtura îngustă ni se dezvăluia un întreg oraş. Era un oraş mare, cu clădiri uriaşe, străzi largi şi chiar bulevarde.

— Un oraş întreg mort, acoperit de o boltă metalică şi de gheaţă, şopti Tham ca pentru sine. Oraş mort? Era oare vorba de un oraş mort? Sau poate doar părăsit, cine ştie?

Este adevărat, pe străzi nu se putea vedea nici cea mai mică mişcare, totul era învăluit în beznă, pustiu, nici o fiinţă nu putea supravieţui din cauza lipsei atmosferei. Atunci am pornit din nou motorul şi nacela în care ne aflam a coborât încet, spre

una dintre străzi. Ne-am dat jos şi am poposit o vreme, în cea mai desăvârşită linişte, pe stradă.

Dintr-o dată însă am fost surprinşi de neprevăzut: lumină, mai întâi o lumină palidă, care a devenit din ce în ce mai puternică, până când întregul oraş a fost scăldat din plin în razele ei.

— Vedeţi, planeta nu e moartă! Se extazie Dril. S-a făcut lumină!

— Probabil a fost aprinsă automat, zise Tham. Locuitorii planetei sunt desigur posesorii unei tehnici dintre cele mai avansate.

— Mie nu-mi miroase a bine, şopti Dril, am un fel de sentiment că suntem în permanenţă urmăriţi din umbră.

— Şi eu mă simt încolţit şi numai fricos nu se poate spune că sunt. Ca dovadă, sunt membru al Serviciului Stelar. Acum însă pot să jur că ceva înfiorător se ascunde în spatele acestor străzi misterioase.

— Uite ce e, lăsaţi filosofia! Noi ne aflăm aici pentru a face rost de metalele de care avem nevoie, restabili Tham situaţia. Şi le vom obţine cu orice preţ. Lumina asta nu ne poate stânjeni în nici un fel şi nici nu ne poate opri să le găsim, ba dimpotrivă, ne ajută foarte mult.

Dril scoase din nou „proba radio” şi o reglă. Aparatul indica existenţa metalelor în imediata apropiere; trebuia doar să ne întoarcem puţin spre stânga şi să o luăm în josul străzii pe care ne aflam. Asta am şi făcut. Imaginea corpurilor noastre, proiectată de-a lungul străzilor pustii, aşa îmbrăcaţi în imensele costume spaţiale contribuia la atmosfera apăsătoare generală.

— Cred că oraşul ăsta e foarte vechi, zise Tham. Clădirile au acoperişuri. Asta presupune că au fost construite pe vremea.

— Tham, Oroc! Zbieră Dril ca scos din minţi, făcând brusc stânga-mprejur cu arma în poziţie de atac.

— L-am văzut, jur, în momentul când se îndrepta spre noi dinspre strada de care tocmai trecusem. Nu pot însă să vi-l descriu. Nu seamănă cu nici o fiinţă, nu cred că am mai văzut vreodată aşa ceva.

Era un monstru negru, de dimensiuni colosale, care îşi schimba foarte des forma, în vreme ce avansa spre noi. Am ochit şi am tras. Atunci monstrul s-a retras şi a dispărut între

blocuri. Am început să alergăm, să-l căutăm. Nici urmă, dispăruse.

— Ce-a fost asta? Am spart tăcerea, puţin răguşit de emoţie.

Tham păstră o clipă de tăcere, apoi spuse:

— Nu ştiu ce să zic; e adevărat, era o fiinţă, asta am putut vedea cu toţii, iar felul în care a reacţionat când am tras focurile de armă îi dovedeşte inteligenţa.

— În acelaşi timp, nici o fiinţă nu supravieţuieşte aici, am adăugat hotărât.

— Este posibil să existe mai multe forme de viaţă decât cele cunoscute nouă: cum pot făpturile astea abominabile să construiască un astfel de oraş?

— Vine altă creatură, uite-o! Am strigat cuprins de groază.

Al doilea monstru se prelingea într-adevăr către noi, în forma unui imens vierme galben. Am tras din nou şi acesta a dispărut deîndată, la rândul lui.

— Orice-ar fi, trebuie să ne continuăm drumul, spre Tham, deşi puteam citi clar o puternică emoţie chiar şi în vocea lui mereu sigură. Metalele de care avem nevoie se află în acel bloc imens de culoare albă de vis-à-vis, iar noi trebuie să ajungem până la ele sau să murim pur şi simplu pe gheaţa de deasupra.

— Te-ai gândit că în blocul acela alb s-ar putea să ne aştepte lucruri mult mai înfricoşătoare decât moartea pe gheaţă deasupra? Murmură Dril, înaintând totuşi spre edificiul care constituia ţinta noastră. Cu fiecare pas ne apropiam tot mai mult de sursa unor necunoscute aventuri şi primejdii.

Monştri negri şi galbeni ne înconjurau. De groază, împuşcam în dreapta şi-n stânga. Apoi încetam focul întrucât niciunul dintre ei nu cădea răpus sub rafalele armelor noastre. Monştrii nu ne atacaseră niciodată. Nu făceau decât să ne urmărească şi să ne observe îndeaproape. Numărul lor era din ce în ce mai mare, pe măsură ce înaintam spre clădire. Dar ceea ce era mai cumplit decât prezenţa monştrilor era sentimentul persistent al unei preveniri opresive, care fusese o prezenţă permanentă încă de la intrarea în oraş; şi care se accentua cu fiecare clipă.

— Cred că suntem victimele unui atac psihologic, zise Tham şi acesta atinge apogeul acum, în momentul apropierii de sursă, adică în faţa acestui bloc alb. În cele din urmă ne-am

atins ţinta. Am ajuns în faţa uşilor enorme care s-au deschis şi în cadrul lor s-a ivit o creatură ciudată, la vederea căreia ne-a îngheţat sângele în vine.

— Aşa ceva n-am văzut nicăieri în Galaxia noastră, şuieră Dril înfricoşat.

Apariţia era de culoare neagră şi acoperea ca înălţime cam 2 etaje. Iniţial arăta ca o imensă broască râioasă, apoi am observat că de fapt forma ei se schimba mereu. Avea în toate aceste ipostaze 3 ochi iar intensitatea sclipitoare şi rece a privirii verzi cu care ne urmărea provoca efecte hipnotice. Instinctiv, ne-am descărcat puştile dar din nou fără nici un rezultat; creatura îşi continua agale drumul în josul scărilor. Dril a urlat de disperare şi a rupt-o la fugă; l-am urmat. Dintr-o dată am auzit vocea lui Tham care ne chema.

— Aşteptaţi! Priviţi cu atenţie, creatura respiră. Pentru moment ne-am blocat de uimire, nu mai înţelegeam nimic. Apoi, într-un moment, totul a devenit destul de clar. Monstrul respira. Dar aici nu era nici un strop de aer. Tham a făcut apoi gestul cel mai viteaz pe care l-a făcut vreodată un membru al Serviciului Stelar: s-a repezit direct către monstru. Când a ajuns la el, acesta a dispărut la fel ca şi toţi ceilalţi monştri din oraş.

— Deci nu era adevărat! Murmură Dril.

— Totul nu era de fapt decât o iluzie hipnotică proiectată, spuse Tham cu calm; şi numai faptul că spurcăciunea respira aici unde nu e aer m-a condus la ideea salvatoare că totul e ireal.

— Dar asta înseamnă că făpturile care au făcut aceste atacuri hipnotice sunt înlăuntrul acestei clădiri, am gândit eu cu voce tare.

— Posibil, dar tot acolo se află şi metalele de care avem nevoie, zise Tham, aşa că trebuie să intrăm. Am început deci escaladarea primelor scări şi emoţia creştea cu fiecare pas, până la paroxism. Ne paraliza frica. Dar deîndată ce am pătruns în interiorul clădirii, toată groaza s-a destrămat. Era ca şi cum dintr-o dată te afli într-o cameră caldă şi luminoasă în contrast cu bezna de afară.

— Ascultă, zise Tham. Eu,. Mie mi se pare că aud. Auzisem şi eu acelaşi lucru, era într-adevăr, o muzică. La început încet şi foarte departe, apoi din ce în ce mai tare şi mai clar, o simfonie de instrumente şi voci.

Muzica era de o vechime apreciabilă; noi nu mai auziserăm niciodată o astfel de muzică. Dar am înţeles semnificaţia ei. Era o simfonie de luptă şi speranţe care arăta disperarea şi victoriile unei rase. Am rămas ţintuiţi, până la sfârşitul ei.

— Acum cred că vin şi ei, spuse Tham.

Şi eu i-am văzut. Nu mi-era frică, deşi era cel mai ciudat lucru pe care-l văzusem în viaţa mea.

O lungă procesiune, de figuri s-a perindat prin faţa ochilor noştri. Aceştia erau de fapt locuitorii acestei planete moarte, oameni ai trecutului. Erau bipezi şi întrucâtva semănau cu noi ca alură, deşi se vedea clar că multe secole trecuseră peste ei şi le împrumutaseră un aer ciudat.

Muzica a încetat dintr-o dată, iar procesiunea s-a oprit lângă noi ca fiecare să ne poată vedea de aproape. Apoi unul dintre ei luă cuvântul. Limba în care vorbea era mult prea veche şi deci ne era necunoscută, dar ne-am înţeles telepatic.

— Vă vorbesc acum vouă, celor care aţi ajuns până aici. Nu aveţi de ce să vă temeţi. În acest oraş nu este viaţă. Toate creaturile stranii şi monştrii care v-au atacat şi chiar şi noi care vă vorbim acum nu suntem decât fantome ale minţilor trecute, proiectate de pe discuri şi înregistrări telepatice care s-au petrecut odată. Noi suntem oameni care am murit de foarte mult timp. Ne-am născut pe această planetă. La început am trăit în grupuri mici numite triburi. Aceste triburi se luptau între ele. Apoi ne-am unit în grupări mai mari numite naţiuni, dar nici atunci nu am fost în stare să menţinem pacea. În cele din urmă, am înţeles că nu era nici o diferenţă între popoarele diferitelor naţiuni şi ne-am unit cu toţii. Acest lucru ne-a adus o mare putere şi o glorie nebănuită. Astfel, am putut ajunge pe alte planete şi stele şi le-am colonizat.

Timpul trecea. A trecut extraordinar de mult timp. Sistemul nostru de planete murea şi ştiam că şi noi ne vom stinge odată cu el. Ştiam însă că în acelaşi timp, într-o zi, noi forme de viaţă vor ajunge la noi: civilizaţii din alte părţi ale galaxiei şi exploratori ai altor stele vor ajunge cu siguranţă într-o zi şi aici. Şi tocmai pentru această civilizaţie viitoare a galaxiei am pregătit cu migală acest oraş şi am adunat în el toate cuceririle şi cunoştinţele noastre în domeniul tehnicii şi ştiinţei. Acum voi sunteţi aici şi suntem convinşi că sunteţi suficient de

inteligenţi ca să folosiţi aşa cum trebuie toată energia pe care noi am adunat-o. Proba inteligenţei voastre este că aţi putut depăşi momentul groazei creat de proiecţiile iluziilor hipnotice.

Deci, voi, care mă ascultaţi în acest moment, trebuie să ştiţi că tot ce vă înconjoară în acest oraş este al vostru; vă rugăm să primiţi darul nostru spre folosul întregii galaxii. Şi acum, în încheiere, din partea trecutului pentru viitor, rămas bun!

Figurile care stăteau până nu demult înaintea noastră dispăruseră şi nu mai rămăseserăm în tăcerea înconjurătoare decât noi trei în clădirea albă.

— Ce oameni minunaţi, bâigui Tham, pe cale de dispariţie fiind, tot se mai gândeau la viitorul galaxiei.

— Hai mai bine să mergem să căutăm mai repede metalele de care avem nevoie, zise Dril. Singurul lucru pe care mi-l mai doresc e să ajungem odată înapoi pe nava noastră şi să trag o duşcă bună de vin.

Tot ce pot să vă spun este că am găsit acolo generatoare întregi, complexe, mult mai bune decât ale noastre şi ce să mai vorbim, câte şi mai câte. Serviciul Stelar a fost informat şi deja examinează cu atenţie tot ce s-a găsit acolo spre a fi comunicat în curând întregii galaxii.

A fost greu să aducem generatoarele până la nava noastră dar nu a fost nici o problemă instalarea lor. Foarte curând după aceea, nava a fost în stare de funcţionare şi eram pregătiţi să părăsim această planetă. Am intrat în navă şi ne-am scos costumele spaţiale. Ce minunată senzaţie, eliberarea de costumele astea greoaie. Dril a adus o sticlă din cele mai bune vinuri pe care le aveam şi a umplut paharele. De acolo din navă ne uitam cu nostalgie la planeta moartă. Tham a ridicat primul paharul:

— Beau în amintirea minunaţilor locuitori ai acestei planete, spuse el şi închin acest pahar tuturor raselor galaxiei trecute, prezente şi mai ales viitoare!

[Originally published în „Startling Stories” Sep. 1946]

SFÂRŞIT